

Altsaa, for anden Gang og maaste i meget lidet strafbar Grad at have fejlet med Hensyn til de meget variable „tilvante Bekvemmeligheder“ skal enhver af de ved Fængslerne ansatte Personer være udsat for at miste sin Stilling. Det er unægtelig haarde Konditioner. Det opskrifter vor Børnelærdom om, at der i gamle Dage levede en Lovgiver ved Navn Dracon, som lattede Dødsstraf for alle Lovovertrædelser saavel smaa som store, idet han erklærede, at selv den mindste Lovovertrædelse fortjente Døden, og for de større kendte han ingen højere Straf.

Naar man tænker sig den Ordning, som her foreslaas os, gennemført, saa maa man indrømme, at det vilde blive lystelige Tilstande at leve under her i Landet. Politiet skulde være pligtigt til at lade de groveste Forbrydere passere uhindret. Det maatte ikke anholde dem, forinden det havde været hos en Dommer og faaet et Dekret af ham. Det skulde lade Mordere og Brandstiftere og lignende Personer gaa fri, indtil det havde hentet et Anholdelsesdekret hos Dommeren, og Forbryderne havde abjureret sig. Og Forhørsdommere skulde det være forbudt at lade Personer arresteres, der vare mistænkte for grove Forbrydelser, skønt der forelaa afgørende Grunde, som talte for, at de vilde benytte deres Frihed til at sjerne Forbrydelsens Spor og paavirke deres medskyldige og Vidnerne til at afgive urigtige Forklaringer. Og endvidere skulde de ved Politiet og Fængslerne ansatte Embeds- og Bestillingsmænd være udsatte for at miste deres Stillinger og faa Straf oven i Købet, naar de ikke havde det rette Blik for de forskellige Arresteranters „tilvante Bekvemmeligheder“. Jeg synes ikke, at man behøver at gaa dybere ind paa det foreliggende Forslag for at komme til den Erkendelse, at det er aldeles umuligt. Jeg vil endnu kun nævne eet Punkt. Forslagets sidste Paragraf bestemmer, at der til at føre Tilsyn med Varetægtsfangers Behandling og Forholdene i Varetægtsfængsler skal udnævnes 2 Mænd af henholdsvis Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, Byraadene i Købstæderne og Amtsraadene paa Landet, og at disse saaledes udnævnte Mænd jævnlig skulle besøge Fængslerne og samtale med Varetægtsfangerne om, hvorledes de have det. Hvis man fandt en saadan Bestemmelse i et eller andet gammelt Skrift, tror jeg, at den kunde være stiftet til at bringe os i Tanterne tilbage til Nationalkonventets store Dage, hvor der jævnlig stiftedes Udsendinge ud, baade til Fængslerne og Hærene; men naar en saadan Bestemmelse forekommer i et dansk Lov-

forslag, synes det mig, at den nærmest gør en humoristisk Virkning. Selv om Tilstandene i vore Varetægtsfængsler virkelig vare meget daarligere, end de ere, kan det umuligt være den Vej, man skal gaa for at komme til bedre Tilstande. En Ordning som den, her bringes i Forslag, synes mig utvivlsomt at maatte desorganisere vort Fængselsvæsen og den i Forbindelse dermed staaende Retspleje. Endnu uantageligere bliver Forslaget, naar Forholdet er det, at vore Varetægtsfangers Behandling i det hele og store maa siges at være mild og hensyntagende. Der kan selvfølgelig paa dette Omraade forekomme Undtagelser, det nægter jeg ikke, men efter min Erfaring behandle vi ikke vore Varetægtsfanger paa nogen haard og hensynsløs Maade. Jeg har en Gang haft Lejlighed til i en Tid af 4 Maanedes at gøre nærmere personligt Bekendtskab med Tilstanden i et af vore mest benyttede Fængsler, og Resultatet af mine Erfaringer var det, at Varetægtsfangerne behandlede med en Mildhed og Overbærenhed, som efter mit Skøn endog til Tider kunde gaa over de rette Grænser. Jeg paastaar ikke, at alt paa dette Omraade er, som det skulde være; men at henseende til Fængsel kan dog ikke gøres til en Behagelighed, skønt det unægtelig synes at være de ærede Forslagsstilleres Mening, at Fængselslivet skulde kunne forvandles til en Art Claraffenliv, saa at man kunde nyde Østers og Champagne og faa sin Havanaer i Tilgift.

Det kunde muligvis siges, at det frematte Forslag er saaledes beskaffent, at man ikke burde bruge mange Ord om det; men da det bæres frem af 5 af Tingets ansete Medlemmer, har jeg ment ikke at burde holde mine Bemærkninger tilbage. Jeg kan, som sagt, ikke se rettere, end at det er et ganske umuligt Forslag, som ikke kan ophøjes til Lov. Selv om det forudsættes, at en stykkevis Reform af den nu bestaaende Strafferetspleje lader sig gennemføre, maatte Forslaget lægges til Side. Jeg er naturligvis enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at der trænges haardt til en Reform paa det heromhandlede Omraade; men jeg tvivler om, at det overhovedet vil vise sig muligt at iværksætte en tilfredsstillende Reform ved at tage enkelte Bestemmelser ud af et samlet og omfattende Udstift til en Omdannelse af hele vor Strafferetspleje. Det, som især præger den nuværende Strafferetspleje, og som er Hovedsagen til, at der er saa meget at anke over, det er de formelle Bevisregler, der nu gælde, og den Vægt, der nu maa lægges paa den mistænktes egen Tilstaelse. Først naar man kommer bort fra disse for-